

ВІДОМОСТІ, ЗАКАРБОВАНІ У РАМКАХ

Чергова мандрівка по нашому району в пошуках неординарних особистостей завела до обійстя Володимира Максимовича Корнійчука, з села Мутвиця. Ступаю крок на подвір'я і помічаю пісочницю з дитячими іграшками. «Напевно, онуки завітали», - думаю собі. Стрічаю на порозі господиню, вона відразу здогадалась, з якою метою завітали гості до їхнього дому і покликala чоловіка на розмову. Володимир Максимович трохи знітився, не очікував такої уваги, але, згодом, з радістю погодився поділитися досвідом та розповісти трішки про своє життя.

- Тільки-но з дороги, - зізнається Володимир Максимович. - Онучок відвозив у Зарічне, до тітки. Взагалі-то вони в нас гостюють ціле літо. Тішать діда з бабою своєю непосидючістю. І старша, і менша - справжні розумниці. Менша, тільки уявіть собі, в чотири з половиною роки говорить повністю на російській мові. І це при тому, що в родині більше ніхто не розмовляє російською. Напевно ж, з мультфільмів взяла собі таке вміння. Старша - непосидюча, але вправно няньчиться із меншою.

На моє питання про те, скільки Володимиру Максимовичу років, він, сміючись, запитав, чи я, бува, не вважаю його дев'яносторічним дідусем. Удвох

тоді, коли були живі мої мама і тато. В такому випадку, у мене було б набагато більше інформації. А наразі маю такий результат своїх досліджень. У верхній рамці, на фото, Ви бачите моїх батьків та братів із сестрою. Вже в нижньому ряду розміщені окремо, в кожній рамці, брати та сестра зі своїми родинами, тобто дітьми та онуками. Як Ви могли помітити, внизу лише чотири рамки. Це тому, що фото брата Георгія з

покійна, сестра була свідком тих жахливих подій.

На дверях був написаний список усіх, хто проживав в будинку, а її імені, чомусь, там не було. Тому і лишили живою. Батька мого хоч на фронт і не взяли, але вдома його не було, бо відправили на Урал аеродром будувати. Тепер, міркуючи про ці події, дуже хочеться, щоб наші нащадки знали історію свого роду.

Щоб хоч поверхнево орієнтувались про те, як живемо ми. Тому й започаткував таку справу. Сподіваюсь, що не дарма.

- Роздуми з приводу оформлення родоводу виникли давно. А що стало останнім поштовхом до втілення задуманого? - перепитую.

- Остаточне рішення з цього приводу я прийняв тоді, коли помер мій найстарший брат. Я працював у дорвідділі, як отримав звістку, що брата не стало. На похорон не поїхав, а потім думаю собі: «Ні. Треба поїхати». І кажу до дружини: «Віро, я завтра їду на Кубань». А вона мені: «Ти що, з дуба впав?». Я зібрав свого дипломата і поїхав. Там був лише три дні - день на кладовищі просидів, і ще кілька днів був у гостях, в родичів. Потім повернувся додому і почав вже збирати інформацію.

- Як довго збирали

◆ ЕНЕРГІЯ МУДРОСТІ ТА ДОСВІДУ

гала мені багато. Думаю, що вони продовжуватимуть мою справу. Племянник мій, я сподіваюсь, теж зацікавлений. У них в сім'ї усі хлопці, то, думаю, буде продовження роду і родоводу. Хочеться, щоб всі дослухались і продовжували розпочате. Кожен з родини, зі свого боку. Треба, щоб молоде покоління знало своїх рідних, своє покоління.

- Зараз чим живете, займаєтесь?

- Риба. Карасі. Дуже люблю рибалити. Колись ще й зятятим мисливцем був. Але зараз вже здоров'я не дозволяє такі кілометри намотувати. Рибалю на вудочку. До снаги мені посидіти спокійно на березі, щоб менше людей було, щоб тихенько. А ще, на старості літ, почав займатися садівництвом. Моєму саду десь, орієнтовно, вже п'ять років. Не без труднощів вдалося виростити - у нас тут дуже поганий ґрунт - жовтий пісок. Тому виростити щось - справа не з легких. Тут нічого не хоче рости, бо дуже високе місце. Щоб дерева вирости, я, встаючи кожного ранку, беру два відра по 20 літрів і ношу під кожну по 50-60 літрів води. Якщо не поливати - то нічого і не виросте.

- Сорти якісь незвичайні?

- Ні. Звичайнісінькі. Купив в Зарічному саджанці та прищепи. Зараз вже і сам навчився прищеплювати. Багато роздаю людям, які звертаються. Без грошей, звичайно. Що собі хотів посадити - те по-

посміялися, а потім пан Володимир мене неабияк здивував, повідомивши, що в наступному році буде святкувати 70-річний ювілей. Насправді він аж ніяк не виглядає на свої сім десятків - енергійний, сповнений планів та прагнень.

- Володимире Максимовичу, як-то кажуть: «Сорока на хвості принесла чутку» про те, що Ви започаткували незвичайну сімейну справу. Розкажіть про свої надбання детальніше, – цікавлюсь.

- Так. Правда. Я розпочав документувати свій родовід. Ходімо, я покажу все.

Господар провів мене в кімнату, де на стіні, на почесному місці, висять п'ять рамок. Тоді почав свою розповідь:

- Справа в тому, що у моїй сім'ї було п'ятеро дітей. Я – найменший, а найстарший – із 1935 року. Всі мої брати та сестри вже померли. І так, як я один лишився, захотілося щось залишити дітям. Зараз молодь мало цікавиться цими питаннями. Та я і сам таким був. Можна було це все розпочати ще

родиною я ще не помістив у рамку. Чекаю, коли родичі надішлють мені їх. Звичайно, можна було б поставити ті фото, які в мене вже є, але хочеться зробити якісніше. Тому інформацію вже зібрав і очікую. Копії всього, що вже маю, надіслав родичам. Надіюсь, що вони, у свою чергу, знайдуть час та бажання продовжити справу.

Демонструючи свій родовід, господар детально розповідає про кожного члена родини, його місце проживання, дітей. Хочеться відмітити, що для нього важливо знати все не тільки по факту існування родичів, а й орієнтуватися в способі їхнього життя, місця проживання і т.п. Господар оселі з величезним захопленням розповідає про свою ідею, про те, що вже вдалося зробити і те, що ще планує.

- Кожен повинен знати своїх рідних, свою історію. – продовжує Володимир Максимович. – Знаєте, наша родина у війну пережила страшну трагедію. Батькову всю сім'ю в хаті розстріляли німці. На кладовищі є братська могила. Там поховані мої бабуся, 2 дядьки, невістка та маленька дитина. Моя, нині вже

інформацію і чи були якісь труднощі?

- Не довго. Я, орієнтовно, все знав. Щоб дослідити родини дідів та бабусь, треба покидати всі справи і їхати в Рівненський обласний архів. Бо тут інформації ніякої не дають, а запитати просто нема в кого. В цьому і є труднощі – треба віднайти час, гроші і поїхати в Рівне. Шкода, що я раніше не почав пошуки родичів. Тоді ще в селі повно проживало людей, яких можна було розпитати. А зараз свідків, як таких, і не лишилось.

- Чи маєте намір далі продовжувати дослідження?

- Обов'язково. Треба виділити час, знайти можливості. Та й здоров'я на це треба трохи більше, ніж зараз маю.

- А що Ваші діти та племінники кажуть про проект? Підтримують?

- Я вже казав, що всім відправив по одному екземпляру своїх доробок. Лише на Кубань ще не відправив. Бо нема ще одного члена родини на фото. Чимало таких, яких вже і на світі нема. А ось мої діти – так. Вони підтримують. Онучка Уляна допома-

садив, а решту – віддаю. Дуже задоволений своїм садом. Яблука рясно вродили.

- Онуки тішать?

- Не те слово. То моя радість. То найголовніше. Ви запитували, чим я займаюсь, - онуками. В мене дві онучки, то не можу ними натішитись. Ось сьогодні, коли відвіз їх в Зарічне, в гості, менша каже мені: «Діду, пока». А я їй: «Як пока?». Вона біжить, стрибає мені на руки і каже: «Ах, я забула». І цілує вже діда. Як можна такому не радіти?

Очі Володимира Максимовича світяться від щастя при згадці про своїх онучок.

Мій співрозмовник ще і бувалий винороб. Сам вирощує виноград, збирає його, сам винаходить рецепти, сам виготовляє справжнє домашнє вино. Ще у дворі має чимало квітів. Посаджені вони теж його руками. І онуки, і родовід, і сад, і квіти, і вино, і рибалка, і господарство – все має увагу та турботу від невтомного Володимира Максимовича. Побільше йому енергії та бадьорості для нових ідей і новаторства.

**Спілкувалась
Ірина УЛІТКО**